raren is', stelde het blad parmantig vast. Van de negen genomineerden konden alleen de bevrijdingstheoloog J. Miquez Bonino en de polemoloog Frank Barnaby de studenten bekoren. De negen eredoctoren (acht mannen en mevrouw Sophia Kruyt, eredoctor in de geneeskunde) waren volgens *Pharetra* 'niet alleen toe aan een VU-regeling, maar ook aan een VUT-regeling. Hun leeftijd aksentueert nog eens het retrospektieve karakter van de eredoktoraten. Van vooruitkijken is geen sprake meer. De VU wordt oud, zij kijkt om en ziet dat het goed was.'[17]

Zo waren de eredoctoraten niet bedoeld. De verschillende faculteiten van de Vrije Universiteit wensten in de eredoctoraten niet slechts uitdrukking te geven van hun wetenschappelijke standing maar ook van hun maatschappelijke betrokkenheid. Opvallend was hun verbondenheid met de bevrijdingstheologie. Die zou een constante blijven: in 1990 kreeg de Nicaraguaanse dichter en (voormalig) minister van cultuur Ernesto Cardenal de bul overhandigd. Toen was het marxistisch alternatief voor het kapitalisme, dat sinds de Russische revolutie van 1917 de twintigste eeuw had beheerst, inmiddels op een failliet uitgelopen. Aan de Vrije Universiteit gebeurde iets tot dan toe ongekends: een eerdere laureaat (Jacques Ellul, 1965) protesteerde tegen de toekenning van het eredoctoraat aan deze revolutionair, die de Vrije Universiteit onwaardig zou zijn. Maar de VU bewees niet eenzijdig te zijn. In 1988 had het de Russische psychiater Anatoli Koryagin onderscheiden. Koryagin had jarenlang gevangen gezeten wegens hulp aan politieke gevangenen die door de Sovjet-autoriteiten als psychiatrische patiënten werden beschouwd.

De universiteit waakte zo niet alleen voor eenzijdigheid, zij wenste de gereformeerde wortels van de universiteit nog immer eer te bewijzen – dit, ondanks het feit dat de stevige doelstelling van voor de Tweede Wereldoorlog, te weten de beoefening van christelijke wetenschap, na 1960 was ingeruild tegen de vagere doelstelling, die wilde dat christenen de wetenschap beoefenden. Bij de bedeling van eredoctoraten werden ook in de laatste decennia representanten van die 'christelijke wetenschap' niet vergeten. Bij het eeuwfeest in 1980 werd de gereformeerde coryfee Hendrik Algra, oud hoofdredacteur van het *Friesch Dagblad* en jarenlang Eerste Kamerlid voor de Antirevolutionaire Partij, een eredoctoraat toegekend. In 1995 viel die eer te beurt aan de Amerikaanse filosoof Alvin Plantinga, die zijn werk schreef